చిలక చెప్పిన రహస్యం

(జానపద కధ)

నండూరి రామమోహనరావు

చిలక చెప్పిన రహస్యం

(జానపద కథ)

నందూరి రామమోహనరావు

సాయి వెంకటేశ్వర బుక్ డిపో

డోర్. నెం. 26-27-77, బాటాషోరూమ్ ఎదురు, గాంధీనగర్,
విజయవాడ - 520 003. ఫోన్ : (0866) 2570192

చిలక చెప్పిన రహస్యం

(జానపద కథ)

©Ln. **I. Ramakumar,** PMJF
Immadisetty Akkeswara Rao
Charitable Trust, Vijayawada.

1st Edition : 2012

Price : Rs.50/-

Sole Distributors

SAI VENKATESWARA BOOK DEPOT
26-27-77, Opp.Bata Showroom
Gandhinagar, VIJAYAWADA - 520003.
Ph : (0866) 2570192

SAI VENKATESWARA BOOK DEPOT
Plot No.3, 103, # 2-4-1085, Sai Lakshmi Niketan, Opp.
St. of Rama Krishna Hospital,
KACHIGUDA, NIMBOLIADDA, HYDERABAD - 27.
Ph : (040) 65528228, Fax. 24745257,
Cell : 9346771314.

Published by : Sri Venkateswara Book Depot, Vijayawada

గమనిక

మీకు కావలసిన మాచే ప్రచురించబడిన అన్ని రకముల పుస్తకములు అన్ని ప్రముఖ బుక్ షాపులలోను, విశాలాంధ్ర మరియు ప్రజాశక్తి బుక్ హౌస్ అన్ని బ్రాంచిలలోను లభించును. లభించని యెడల మమ్ములను నేరుగా సంప్రదించగలరు. పుస్తకాలలో ఏవైనా లోపాలు, తప్పులు ఉన్నా తెలియచేసిన తదుపరి ముద్రణలో సరిచేయ గలం. ఏ విషయమైన ఈ క్రింది ఈ మెయిల్‌కు తెలియజేయవచ్చును.

ramakumar immadisetty@yahoo.com

మీకు కావలసిన పుస్తకాలకు
SBI online A/c. No.
31712393082
సాయి వెంకటేశ్వర బుక్ డిపో,
విజయవాడ పేరున జమచేసి,
మీకు దగ్గర గల ట్రాన్స్‌పోర్టు
వివరాలు తెలుపవలెను.

We have made many efforts to present this book without errors. But some errors might have crept in. We do not take any legal responsibility for such errors and omissions. If you bring them to our notice we shall correct them in our next edition. All disputes are subject to Vijayawada Jurisdiction only.

చిలక చెప్పిన రహస్యం

(జానపద కథ)

1

పూర్వకాలంలో ఉజ్జయినీ నగరాన్ని విక్రమసేనుడనే మహారాజు పరిపాలించేవాడు. ఆయనకి ఎంతకాలానికి పిల్లలు కలగలేదు. ఎన్ని వ్రతాలో, ఎన్ని తీర్థయాత్రలో చేశారు. లాభం లేకపోయింది. అందుకని రాజుగారు మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకున్నారు. అదేంఖర్మమోగాని రెండో భార్యకి కూడా పిల్లలు కలగలేదు. మళ్ళీ వ్రతాలూ, యాత్రలూ చేశారు. లాభం లేకపోయింది. సరే, రాజుగారు మూడోపెళ్ళి చేసుకున్నారు. ఈసారి అదృష్టదేవత కరుణించింది. మూడోభార్య గర్భవతి అయింది.

ఆ రోజున రాజుగారు ఊళ్ళోలేరు. నగరానికి దూరాన అడవిలో వేటాడుతున్నారు. సరిగా ఆనాడే రాత్రివేళ మూడోరాణికి మగపిల్లవాడు పుట్టాడు. అయితే, ఆమెకి సంతానం కలగటం పెద్ద రాణులిద్దరికీ కంట్లో

కారం చల్లినట్లయింది. అందుచేత వాళ్ళు పుట్టినపిల్లవాణ్ని చాలా జాగ్రత్తగా ఆలోచించి వేసిన పన్నాగం ప్రకారంగా పక్కలోనించి తప్పించి, చచ్చిపోయిన కుక్కపిల్లని పడుకోబెట్టారు. పిల్లవాణ్ని ఒక పెట్టెలో పడుకోబెట్టి కోట వెనకాల ప్రవహించే శిప్రానదిలో వదిలిపెట్టారు. ఆ పెట్టె కొంతదూరం పోయి ఎలాగూ మునిగిపోతుంది గదా అని వారు అనుకున్నారు. వారు చేసిన దుష్కార్యం చిన్నరాణికీ, దాసదాసీలకీ ఎవరికీ తెలియదు. అంత రహస్యంగా అంతా చేశారు. రాజుగారు మర్నాటి పొద్దున వేటనుంచి తిరిగి రాగానే చచ్చిపోయిన కుక్కపిల్లని 'ఇదే మీ సంతానం' అని చూపించారు. 'ఇదేమిటి మనిషికి జంతువు ఎక్కడన్నా పుడుతుందా' అని ఆయన సందేహించలేదు. 'ఏదో పాపం చేసి వుంటాను. అందుచేత నాకీశిక్ష దేవుడు విధించాడు' అని తల బాదుకుని దుఃఖించాడు.

మునిగిపోతుందని పెద్ద రాణులిద్దరూ అనుకున్న పెట్టె మునిగి పోకుండానే చాలా దూరం కొట్టుకుపోయింది. ఉజ్జయినికీ ఆమడదూరాన రాజుగారికి పళ్ళతోటలు కొన్నిఉన్నాయి.ఆ తోటలపై అధికారి ఒకడున్నాడు. అతని పేరు సుజన మిత్రుడు. అతనికీ రాజుగారికి మల్లేనే పిల్లా పీచూ లేరు.ఆ తోటల్లోనే ఒక తోటలో ఒక చిన్న ఇంటిలో కాపురం చేస్తున్నాడు. అతడు ఆ మర్నాడు పొద్దున శిప్రానది గట్టుమీద నిలుచుని ఉండగా నదిలో అలల మీద హంసలా తేలుతూ వస్తున్న పెట్టె కనిపించింది. ఏమిటా అని ఆశ్చర్యపోయి ఆ పెట్టెను ఒడ్డుకు లాగాడు. అందులో ముద్దులుమూటకడుతున్న చక్కటి పిల్లవాడు కనిపించాడు, ఆ బాలుణ్ణి తీసుకుపోయి తన భార్యకి చూపించాడు. పిల్లల కోసం తహతహలాడే

సుజన మిత్రుని భార్యకు ఆ బాలుణ్ణి చూడగానే బ్రహ్మానందమైనది. అంత చక్కని పిల్లడు అనుకోకుండా వచ్చి వళ్ళో పడటం తన అదృష్టమే అనుకుంది. 'నీ అదృష్టం కాదు, నా అదృష్టమే' అని సుజన మిత్రుడు ఆమెతో వాదించాడు. ఆమె ఒప్పుకోలేదు. చివరికి 'మనిద్దరి అదృష్టమూను' అని భార్యాభర్తలు రాజీ పడ్డారు.

మళ్ళీ అనుమానం వచ్చింది. కేవలం తమ అదృష్టం కాదనీ, దేవుడే ఈ పిల్లణ్ణి తమ దగ్గరికి పంపించి ఉంటాడనీ అనుకున్నారు. పిల్లల కోసం తాము చేసిన ప్రార్ధనలన్నిటినీ పోగుచేసి ముద్దచేసి, చక్కని బాలుడుగా మార్చి నదిలో వదిలి పెట్టి ఉంటాడు దేవుడు అని తలపోశారు, ఆ అమాయక దంపతులిద్దరూ. ఈ తలపు రాగానే వారికిద్దరికీ ఒకేసారి ఆలోచన వచ్చింది. ఆ పిల్లడికి దేవదత్తుడనే పేరు పెట్టాలని అప్పటినుంచీ వాణ్ణి దేవదత్తుడనే పిలవసాగారు.

నాలుగేళ్ళు అలాగ గడిచిపోయాయి. మళ్ళీ మూడోరాణి గర్భవతి అయింది. ఈసారి కుక్కపిల్లా, నక్కపిల్లా పుట్టకుండా చెయ్యమని ఆమె ఐదారుగురు దేవుళ్ళని ప్రార్థించింది. కాని ఆమె మీద పగబట్టిన పెద్ద రాణులు ఆమె ప్రార్ధనలను చెల్లనిస్తారా? తమకు పుట్టని పిల్లలు చిన్నరాణికి ఎందుకు పుట్టాలని వారి కోపం. అందుకని ఈసారి కూడా శిశువు పుట్టీపుట్టగానే పెట్టెలో పెట్టి నదిలో పారేసి మళ్ళీ చచ్చిపోయిన కుక్కపిల్లను పక్కలో పడుకోబెట్టారు. రాజుగారు మహదానందంతో పురిటి గదిలోకి రాగానే 'ఇదిగో మీ చిన్నారి బిడ్డ' అని చూపించారు. రాజుగారు మంచి వాడేగాని తెలివైనవాడు కాదు. నిజమే ననుకున్నాడు. మళ్ళీ కడివెడు

కన్నీళ్ళు కార్చాడు. మూడోరాణి మీద ఆయనకి ఎంత ప్రేమ ఉన్నా, ఇలాగ తేపతేపకూ ఆమె జంతువుల్ని కని తన మొహాన పారెయ్యటం అంత బాగా లేదనుకున్నాడు. కోపంతో నిప్పులు తొక్కినట్టు చిందులు తొక్కాడు. 'ఇక నీ ముఖం చూడను' అని ప్రతిజ్ఞ చేసి ఆమెని కసితీరా తిట్టి చీకటి చెరసాలలో ఖైదు చేశాడు. పీడ విరగడైపోయిందని పెద్ద రాణులు కిసుక్కున నవ్వుకున్నారు.

రెండోసారి పుట్టిన శిశువు ఆడపిల్ల, ఆ పిల్ల పెట్టెలో పడుకుని కార్‌కార్‌మని ఏడుస్తూ నదిలో తేలుతూ రావటం, అప్పుడే నీళ్ళ కోసం బిందె నెత్తుకుని వచ్చిన సుజన మిత్రుని భార్య చూసింది. ఆశ్చర్యపడి భర్తను కేక వేసింది. అతడు గబగబ నీళ్ళలో దిగి పెట్టెను ఒడ్డుకు లాక్కొచ్చాడు. తీరా చూస్తే అందాలు చిందే పసిపాప, ఇద్దరూ మొదటిసారి పొందినంత ఆశ్చర్యమూ, ఆనందమూ పొందారు. ఇలా నాలుగేళ్ళ కొకసారి పసిపాపల్ని నదిలో వదిలిపెట్టి తమకే దొరికేట్టు చెయ్యటం దేవుడికి అలవాటు కాబోలనుకుని సమాధానపడ్డారు. ఆడపిల్ల లేదే అని బెంగపడుతున్న ఆ దంపతులు ఆ పసిపిల్లను ఇంటికి తీసుకుపోయి గారాబంగా పెంచుకోసాగారు. చంద్రబింబంలాంటి ఆపిల్ల అందాలనే వెన్నెలలను వెదజల్లటం చూసి ముద్దుగా చంద్రావతి అని పేరు పెట్టుకున్నారు.

ఇద్దరు పిల్లలూ పెరిగి పెద్దవారవుతున్నారు. అందచందాలతో పాటు తెలివితేటలు వృద్ధి అవుతున్నాయి. సుజనమిత్రుడు తోటలమీద పేరుకి అధికారే గాని రాబడి అట్టే లేదు. ఆ వచ్చే దానిలోనే సరిపెట్టుకుని పిల్లలకు

చక్కని దుస్తులు కుట్టించేవాడు. ఒక గురువుని నియమించి ఇద్దరికీ చదువు చెప్పించాడు. పిల్లలు కుశాగ్రబుద్ధులు కావడం వల్ల వారికి త్వరగా చదువు వంటపట్టింది. రాజుగారి సైన్యంలో సుజన మిత్రునికి తెలిసిన ఒక సైనికుడున్నాడు. అతన్ని బతిమాలుకుని దేవదత్తునికి కత్తిసాము, విలువిద్య, గుర్రపుస్వారీ, ఈత మొదలైన వ్యాయామవిద్యలన్నీ నేర్పించాడు. దేవాలయంలో నృత్యం చేసే ఒక దేవదాసీని ఇంటికి పిలిపించి చంద్రావతికి నృత్యం, సంగీతం నేర్పించాడు.

దేవదత్తుడు ఇరవై ఏళ్ళు వచ్చేసరికి సకల విద్యలలోనూ ఆరితేరిన వాడయ్యాడు. అంత చిన్నవయసుకే అతడు ఆజానుబాహువుగా తయారయ్యాడు. నిత్యమూ వ్యాయామం చేయటంవల్ల మనిషి మోటు తేలాడు, వచ్చీ రాని మీసాలను మెలిపెట్టి నడుముకు కత్తి తగిలించి, తల ఠీవిగా పైకెత్తుకుని సింహపు కొదమలా నడుస్తుంటే ఎంత పేద దుస్తులు కట్టుకున్నా అతనిలో రాచకళ భాసించేది. పుట్టింది రాచపుట్టుక కదా! ఆ ఠీవి ఎక్కడికి పోతుంది? అతన్ని పెంచి పెద్ద చేసిన సుజనమిత్రుడూ అతని భార్యా కూడా దేవదత్తుని హుందాతనమూ, పౌరుషమూ, గాంభీర్యమూ చూసి ఆశ్చర్యపడేవారు, ఇతడెవరా, ఏ తల్లికి పుట్టినవాడా అని.

చంద్రావతి పదహారేళ్ళు వచ్చేసరికి పూర్ణిమనాటి చంద్రబింబంలాగ, సరస్సులో పొద్దున్నే విచ్చిన తెల్లని తామర పువ్వులాగ ప్రకాశించింది. శిప్రానదిలో నీళ్ళు ముంచుకోటానికి కడవ, చంకనపెట్టుకుని వచ్చినప్పుడూ, తనకిష్టమైన మొక్కలకి నీళ్ళు పోస్తూ తోటలో చెట్లమధ్య

తిరుగుతున్నప్పుడూ, మేఘగర్జన విని పురివిప్పుకుని నాట్యం చేసే నెమలిలా పూలమొక్కల మధ్య ఒంటరిగా నృత్యం చేస్తున్నప్పుడు, ఇంట్లో కిటికీ దగ్గరిగా కూర్చుని వీణవాయిస్తూ ఏదో రాగం ఆలపిస్తూన్నప్పుడు ఆమె మానవరూపం దాల్చిన వనదేవతలాగా, మారువేషంలో నేలకు దిగిన గంధర్వకన్యలా అనిపించేది. ఎంత నిరుపేద దుస్తులు ధరిస్తేనేం, ఆమె పుట్టింది రాచగదిలో గదా! అందమైన అమ్మాయికి ఏదైనా అందమేనని మహాకవి రాయలా?

దేవదత్తుడూ, చంద్రావతి తమ్ము పెంచిన సుజన మిత్రుడే తమతండ్రి అనీ, అతని భార్యే తమతల్లి అనీ అనుకున్నారు. నిజానికి వారి తల్లిదండ్రులెవరైందీ సుజన మిత్రుడికీ, అతని భార్యకూ కూడా తెలియదు. తెలియనప్పుడు 'మేము మీ అసలు తల్లిదండ్రులము కాము' అని వారికి చెప్పి ప్రయోజన మేముంది? ఊరికే వారిని క్షోభ పెట్టినట్లవుతుంది. అందుచేతే వారికి అసలు విషయం చెప్పలేదు. పిల్లలు పెరిగి పెద్దవాళ్ళయిన తరువాత, తమ నెత్తిమీద మృత్యువు వృద్ధాప్యం వేషంలో వచ్చి కూర్చున్న తరువాత, ఏదో ఒక రోజున చెబుదాంలే అని అనుకున్నారు. కాని ఎప్పటికప్పుడు వాయిదా వేస్తూ వచ్చారు. చూస్తూ చూస్తూ సంతోషంగా ఉన్న ఇద్దరు చిన్నవాళ్ళ మనస్సులకు దుఃఖపంకం అంటించలేక పోయారు. అయినా తెగించి చెప్పేద్దామనుకుంటున్న రోజుల్లో సుజన మిత్రుడు ముందు, అతని భార్య వెనకా రెండు మూడు నెలల తేడాతో హరీమన్నారు.

2

తమనిద్దర్నీ పెంచి పెద్దచేసి, విద్యాబుద్ధులు చెప్పించిన దంపతులు చనిపోగానే అన్నా, చెల్లెళ్ళకు ఏంచేయాలో తోచలేదు. సుజనమిత్రుడు ఎప్పుడూ వీళ్ళ సంగతే ఆలోచిస్తూ ఉండేవాడు. తన తరవాత వీళ్ళగతి ఏమవుతుందా అని. తను కూడబెట్టిన డబ్బు చిల్లిగవ్వలేదు. దేవదత్తుడు మగవాడు, యువకుడు కనుక ఏదో ఏలాగో పొట్టపోసు కోగలడు. మరి చంద్రావతి ఏమవుతుంది? మంచి సంబంధం చూసి పెళ్ళి చెయ్యాలని అనుకునేవాడు. కాని ఆ బాధ్యత తీర్చకుండానే చనిపోయాడు. ఇప్పుడు నిజంగానే దేవదత్తుడికి జీవనసమస్య గడ్డుగా తయారయింది. కొన్ని రోజుల్లోనే వారు ఏ పూటకాపూట గడవని దుస్థితికి వచ్చారు. ఏదో పనిచేసి జీవనం గడుపుకోవాలి. చెల్లెలికి ముందు పెళ్ళి చేయాలి. అనే నిశ్చయానికి వచ్చాడు దేవదత్తుడు. ఒకరోజున చెల్లెలుతో ఇలా అన్నాడు.

“చెల్లాయ్! చిన్నప్పటినుంచీ మనం ఈ తోటలో, ఈ పర్ణ కుటీరంలో హాయిగా పెరిగాము, తిరిగాము. రేపో ఎల్లుండో ఈ ఇంట్లోకి కొత్త అధికారి వస్తాడు. మనం దీన్ని ఖాళీ చేయాలి. ఖాళీ చేసి ఎక్కడికి పోవాలో తెలియటం లేదు. అందుకని ఒకటాలోచించాను. ఉజ్జయినీ మహారాజు విక్రమసేనుడు ఉదార స్వభావుడని విన్నాను. ఆయన దగ్గరికి పోయి

ఉద్యోగం ఇమ్మని అడుగుతాను. ఆయన లేదు పొమ్మంటే ఇంకోదేశం పోయి ఇంకో రాజుగార్ని అడుగుతాను. ఎక్కడో అక్కడ ఏదోపని సంపాదించుకోలేనా?"

చంద్రావతి "అలాగే వెళ్ళు అన్నయ్యా" అన్నది.

దేవదత్తుడు ఉన్నంతలో కాస్త మంచి దుస్తులు వేసుకున్నాడు. నడుము పటకాకు కత్తి తగిలించాడు. సరాసరి రాజుగారి కొలువుకు వెళ్ళాడు. ద్వారపాలకులు అతని దుస్తులు చూసి మొదట అడ్డగించారు. తరవాత అతని మాట తీరు, ముఖంలో కనబడే గొప్ప కళ, ఆజానుబాహు విగ్రహం చూసి మారు వేషంలో ఉన్న ఏ రాజకుమారుడో అనుకుని దారి ఇచ్చారు.

రాజుగారు సింహాసనంపై కూర్చుని మంత్రులతో ఏవో రాచకార్యాలు చర్చిస్తున్నారు. దేవదత్తుడు హుటాహుటి లోపలికి పోయి సింహాసనానికి ఎదురుగా మోకరించి లేచి నిలిచాడు. ఈ కొత్త యువకుణ్ణి చూసి రాజుగారు "ఎవరు నువ్వు? ఎందుకు వచ్చావు?" అని అడిగారు.

"నేను మీ తోటల అధికారి కుమారుణ్ణి. నా పేరు దేవదత్తుడు. మా తల్లీ తండ్రీ చనిపోయారు. మీకు తెలిసే ఉంటుంది" అని దేవదత్తుడు చెప్పాడు.

మహామంత్రి రణవర్మ కోపదారి మనిషి. కొత్తయువకుడి మీద అతనికి సుహృద్భావం కలగలేదు. దుస్తుల్ని బట్టి, వంశాన్ని బట్టి, అంతస్తును బట్టి మనుషులకు విలువకట్టే రకం. అందుచేత "అయితే ఏమంటావ్? నీకిక్కడేం పని? ఫో అవతలికి" అని తిరస్కారపూర్వకంగా గద్దించాడు.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Chilaka+Cheppina+Rahasyam

* * *